

гадъчния смисъл, Азът опитва да разгадае себе си, т.е. да изследва ефективността на усвояваните до момента „почерци“⁶⁷. Поради това в преноса на информация, където Азът превежда не друго, а самия себе си, ще се менят не просто личностни структури, а езиково-поетологически. Става дума за тематичните *езици*, чийто носител е бил Азът-творец и с които, в по-силна или слаба степен, е могъл да бъде отъждествен. Първоначално зададената лирическа ситуация, чийто херметизъм изглежда несъмнен, драстично прераства в своя противоположност – в автореторика: в градене на образи на художествени *езици* и градирането им по една неумолима вертикала. Отделни, обособени една от друга тематики са превърнати в статични звена на една йерархична система, където по-висшите нива поглъщат в себе си по-нискостепенните на принципа на игнорацията. Фазите на Яворовия творчески път (социализъм, народничество, „хайдушка песен“, любовна лирика) са преформулирани като репрезентации, но не на личното, а на едно, мислено като общностно, лирическо съзряване, т.е. оказват се не уникални, а съвсем типични или парадигматично усвоени „почерци“. Системността, която Азът (авторът)⁶⁸ приписва на художественото слово, деформира въобще облика на литературата. Привидно безразборното изреждане на стратегии за словесно изразяване на действителността се отличава със свойствените на реториката динамика и схематизъм. Обобщено са нахвърлени няколко тенденциозни подстъпа към света, които трябва да поразят със своята емблематичност и трафаретност. В този смисъл изпква безпомощната им описателност, неспособността им да изразят съкровено у Аза. Настъпилата деформация при групиране на пластове от художествения език в никакъв случай не омаловажава Яворовия опит да внесе порядък в сферата на литературното. Една тенденция, залегнала трайно в културната политика на кръга „Мисъл“: да се еманципира литературата от псевдохудожествеността, а оттук нататък да се разграничат типовете художественост – прими-